

ВІДГУК

офіційного опонента дисертаційну роботу

Гринкевича Романа Ігоровича

на тему: «Формування моделі управління інноваційно-активною організацією»,

подану на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 073 – Менеджмент, галузь знань 07 – Управління та адміністрування

Актуальність теми дисертаційної роботи

Інноваційні процеси, що відбуваються у всіх сферах економічного та суспільного життя, стають все більш турбулентними та складними. Проривні технології змінюють деякі галузі докорінно, підвищуючи продуктивність бізнес-процесів, надаючи можливості прискореного зростання, раціонального використання наявних ресурсів та набуття важливих конкретних переваг. Ті компанії, що не спроможні вчасно опанувати можливості й подолати виклики технологічного й інноваційного оновлення опиняються під загрозою не лише втрати ринкових позицій, а й припинення існування у довготривалій перспективі, що загрожує зникненням перспективних галузей виробництва, уповільненим зростанням або взагалі його відсутністю, іншими процесами, що пригнічують розвиток підприємств, організацій, економіки країни в цілому. Застаріла управлінська парадигма, яка домінує у більшості великих підприємств, виключає можливість трансформації управлінського мислення, призводить до циклічного відтворення управлінських циклів, що не містять інноваційної складової і не сприяють успішному розвитку організації, її коеволюції спільно з оточуючим середовищем.

Особливо значущим є перегляд підходів до управління підприємствами галузі промисловості, рівень технологічності яких визначає здатність інших сфер еволюціонувати й набувати вищих рівнів конкурентоспроможності. Проте, більшість підприємств, стикаючись із значними викликами, кризами та проблемами сучасності, здійснюють трансформаційні перетворення несистемно, внаслідок чого поодинокі ініціативи інноваційного характеру не здатні надати й закріпити бажані переваги. Компанії, що проявляють інноваційну активність, потребують комбінації звичного нормативного управлінського інструментарію й досягнень новітньої поведінкової парадигми, закріплення розуміння нової управлінської нормальності й перебудови усіх процесів відповідно її змісту. Все це обумовлює пошук і наукове обґрунтування механізмів формування моделі управління інноваційно-активною організацією, здатною ефективно задіяти й розвивати наявний когнітивний потенціал власних працівників й усіх зацікавлених стейкхолдерів, що підтверджує актуальність та своєчасність дисертаційної роботи Гринкевича Р. І., адже обрана тематика окреслює коло проблемних

питань нарощення та збереження інноваційної активності підприємств України та надає напрями їх вирішення.

Зв'язок дисертації з науковими планами, програмами, темами

Дисертацію виконано відповідно до тематики науково-дослідної роботи кафедри менеджменту та поведінкової економіки Донецького національного університету імені Василя Стуса, зокрема вона є складовою державних тем: «Методологія конвергентного менеджменту інноваційного розвитку регіональних економічних систем» (державний реєстраційний №0117U004138), в межах якої запропоновано модель досконалої інноваційно-активної організації, а також систематизовано та обґрунтовано напрями трансформації конвергентного менеджменту; «Стратегія розвитку складних соціально-економічних систем в новій економіці» (державний реєстраційний №0122U201632), в межах якої проведено оцінку рівня досконалості інноваційно-активних організацій у галузевому розрізі та на основі вивчення провідних практик, розроблено концепцію моделі управління ідеями в інноваційно-активній організації та мотивації інноваційно-активної поведінки персоналу як складових стратегічного управління інноваційною активністю підприємств.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій кваліфікаційної наукової праці

Обґрунтованість положень новизни в дисертаційній роботі забезпечується використанням комплексу загальнонаукових і спеціальних методів наукового пізнання, зокрема аналізу й синтезу, теоретичного узагальнення, історичного аналізу, групувань та порівняння, анкетування та експертних оцінок, семантичного й морфологічного аналізу, статистичного аналізу й оцінки. Всі наукові положення дисертаційної роботи мають достатній рівень обґрунтованості за рахунок:

- збору, аналізу, графічного відображення статистичної інформації щодо стану й пріоритетів управління інноваційною активністю промислових підприємств й організацій, що здійснюють трансформаційний перехід у кризовий період;

- розробці алгоритму оцінювання досконалості управлінських практик інноваційно-активних організацій на основі вивчення вітчизняного та провідного практичного досвіду;

- систематизації теоретик-методологічних основ дослідження концепції управління інноваційно-активними організаціями, порівняння нормативної та новітньої парадигм, визначення контексту й напрямів формування практики управління інноваційно-активними організаціям на новому рівні якості й результативності;

- дослідження й критичного аналізу значного переліку наукових праць провідних науковців з питань управління інноваційно-активними

підприємствами.

Глибокий аналіз змісту дисертації та опублікованих наукових праць Гринкевича Романа Ігоровича дають змогу констатувати високий рівень обґрунтованості наукових положень, висновків і наданих рекомендацій. Представлений в дисертації матеріал базується на сучасних теоретичних та практичних дослідженнях щодо побудови і розвитку концептуальних підходів до побудови моделі управління інноваційно-активними організаціями. Автор опрацював значний обсяг робіт українських та іноземних науковців з означеної тематики (розділ 1), що дало йому змогу окреслити пріоритетні невирішені питання у цій сфері та надати ґрунтовні пропозиції щодо їх розв'язання (розділ 3).

Зміст дисертації відповідає її темі, свідчить про вирішення ряду поставлених завдань і досягнення окресленої мети роботи. Аргументованість наукових положень, представлених висновків та наданих рекомендацій свідчать про системний підхід автора до використання результатів власних теоретико-методологічних досліджень, логічну побудову отриманих висновків (як за розділами, так і загальний). Автор спирається на аналіз актуальних статистичних даних щодо підґрунтя й реального стану інноваційної активності підприємств України (параграф 2.1), провідних інноваційно-активних компаній світу (параграф 2.2), організацій, що здійснюють транзитивний перехід до нової моделі управління в період кризових явищ (воєнний стан та бойові дії в Україні) (параграф 2.3).

Дисертаційна робота має чітку структуру та складається з анотації, вступу, трьох розділів, які відзначаються логічною послідовністю, окреслюють коло проблемних питань обраної проблематики, містить обґрунтування шляхів їх вирішення.

У *першому розділі* «Теоретико-методологічні засади управління інноваційно-активною організацією» здобувач досить глибоко дослідив фундаментальні наукові положення розвитку загальної управлінської парадигми та інноваційного менеджменту. На основі проаналізованих підходів автором співставлено парадигми управління в розрізі інноваційних процесів (с. 24), здійснено типологізацію базових дефініцій: поняття «інновація» (с. 29), «інноваційно-активна організація» (с. 33), «організація» (с. 36), що у кінцевому результаті дозволило обґрунтувати авторське трактування комплексного поняття «управління інноваційно-активною організацією» (с. 37).

Систематизовані наукові погляди щодо існуючих підходів до побудови загальної моделі управління інноваційно-активною організацією дозволили обґрунтувати положення еволюції предметної сфери менеджменту (с. 40), відзначити проблему фрагментарності опису управлінської діяльності кожною з концепцій, та сформувані базові вектори трансформації моделі управління інноваційно-активною організацією (с. 44). Теоретичний аналіз автор зосередив на обґрунтуванні напрямів реконструкції базових елементів моделі управління інноваційно-активною організацією в сучасних умовах, визначенні ключових змінних нової управлінської культури.

У подальшому Гринкевич Р.І. застосовує синергетичний підхід для категоризації існуючих концепцій управління інноваційно-активною організацією, порівнюючи між собою наявні підходи й практики менеджменту. В першу чергу, у поле зору автора потрапляють функціональний та проєктний підходи (с. 60), нормативна та поведінкова дослідницька парадигма (с. 62). На основі поєднання переваги обох підходів автор формулює власний погляд і пропонує застосування проєктно-інтерсуб'єктивного підходу до управління інноваційно-активною організацією.

В *другому розділі* «Аналітичне підґрунтя управління інноваційно-активними організаціями» Гринкевич Р.І. окреслює межі подальшої аналітичної оцінки через обґрунтування когнітивної карти нової управлінської нормальності (с. 75), що охоплює найбільш суттєві трансформації сучасного менеджменту відтворення та розвитку. Цей контекст покладено в основу подальшого оцінювання динаміки інноваційної спроможності України в цілому, зокрема позиції у світових рейтингах інноваційності, аналізу їх окремих складових, що визначають інноваційні переваги та перешкоди. Аналіз інноваційного екосередовища автор продовжує оцінкою діяльності промислових підприємств, зокрема у сфері машинобудування, порівнюючи основні показники й витрати на інноваційний розвиток у різних галузях промисловості як в Україні, так і в країнах ЄС, доходить висновку про вкрай низький рівень інноваційної активності і лише поодинокі випадки адекватної управлінської практики. Успішні кейси автор систематизує для виокремлення дієвого інструментарію стимулювання інноваційно-активної діяльності (с. 96-97), доповнює аналіз обґрунтованими висновками щодо перспектив нарощення інноваційної активності українських підприємств.

З метою виявлення лідерів та аутсайдерів інноваційної активності дисертант продовжує свій науковий пошук аналізом провідних практик управління інноваційно-активними організаціями, зупиняючи увагу на показниках вимірювання успішності інновацій, причинах невдач інноваційних стартапів, операційних моделях впровадження інновацій (модель співтворчості, відкритих інновацій), найбільш продуктивних зовнішніх та внутрішніх партнерах процесу продукування інновацій, факторів успішності інновацій. Отримані результати дозволили деталізувати інноваційні управлінські практики, здатні забезпечити релевантну та інтенсивну інноваційну діяльність українських організацій.

Виявивши проблематичність швидкої адаптації провідного управлінського досвіду, Гринкевич Р.І. вдається до розробки й апробації оцінювання рівня досконалості інноваційно-активних підприємств України, зокрема їх трансформації у період війни. Автор аналізує наявні інноваційні рішення в системі антикризового менеджменту підприємств, відзначаючи, нажаль, їх неготовність повністю стати на шлях інноваційно-активного управління (с. 122-123). Порівнюючи досвід американських підприємств у період індустріалізації та українських у період війни, автор обґрунтовано припускає, що утворювані благодійні фонди та інші неприбуткові організації

здійснюють вагомий внесок не лише у підтримку обороноздатності країни, але й розвитку локальних спільнот, відновлення постраждалих територій та підтримку населення, а представники бізнесу у їх складі переосмислюють власні цілі, диверсифікують чи обирають нову сферу діяльності. Така переорієнтація, на думку автора, має всі ознаки щодо зняття обмежень на інноваційність, відкриваючи для організацій, залучених у процеси роботи благодійних фондів, нові перспективи для здійснення успішних трансформацій (с. 133). Гринкевич Р. І. простежує ключові особливості застосування інноваційно-активного підходу в діяльності благодійного фонду, й на його ж прикладі здійснює апробацію розробленої методики оцінювання рівня досконалості інноваційно-активних організацій.

Третій розділ «Модель та прикладні засади управління інноваційно-активною організацією» автор присвятив розробці прикладних інструментів формування моделі управління інноваційно-активною організацією. Перш за все автор зосереджує увагу на засадах імплементації процесів самоорганізації в діяльність інноваційно-активної організації (с. 161), тригерах активності керованого полісуб'єкта з відповідними управлінськими практиками (с. 168), факторах взаємодії суб'єктів співтворчості (с. 171) та у підсумку обґрунтовує концептуальну дескриптивну модель управління інноваційно-активною організацією (с. 173-176).

Надалі автор представляє концептуальні й прикладні засади управління ідеями в інноваційно-активній організації, обґрунтовує процес управління інноваційними ідеями в організації на основі використання управлінського циклу Бойда (с. 181-182). Розвитком авторської думки є наведені можливі напрями інноваційної поведінки організації та джерела інноваційних ідей й очікуваний внесок в ідейний пул. З метою удосконалення інструментарію оцінювання корисності пропонує ідей та зусиль щодо їх реалізації, дисертант пропонує власне бачення моделі оцінювання результативності процесу управління інноваційними ідеями й наводить приклад його апробації (діяльність Благодійного Фонду, с. 192-195). Підсумовуючи власні наукові результати, здобувач звертає увагу на потребу забезпечення відповідної мотивації інноваційно-активної поведінки персоналу, та пропонує інтегральну модель (с. 196), засновану на поєднанні сучасних концепцій менеджменту, ідей біхевіористів, гуманістичних та когнітивних напрямів мотивації.

Загалом можна відзначити, що здійснене Гринкевичем Р.І. дослідження повністю відповідає поставленій меті та завданням дослідження. Наукові положення, висновки й рекомендації, що виносяться на захист, мають достатній рівень обґрунтованості та достовірності, що підтверджується завершеністю, логічністю та послідовністю отриманих результатів. Методологічна складова обґрунтованості результатів дисертації забезпечується використанням значного обсягу літературних джерел з питань управління інноваційно-активною організацією. Обґрунтованість та повнота отриманих результатів засвідчується застосуванням широкого інструментарію теоретико-методичного спрямування, опрацюванням достатньої кількості аналітичних даних.

Структура і обсяг дисертації є збалансованими, надано комплекс теоретичних положень, науково-методичних підходів та практичних рекомендацій з перспектив формування ефективної моделі управління інноваційно-активною організацією. Отже, є всі підстави вважати результати, висновки та пропозиції, сформульовані в дисертації Гринкевича Р. І., належно обґрунтованими у теоретичному, методичному, прикладному аспектах.

Достовірність наукових положень дисертації

Достовірність результатів дисертації, запропоновані Гринкевичем Р.І. наукові положення, зроблені висновки, надані рекомендації ґрунтуються на аналізі праць відомих українських та іноземних дослідників з питань управління інноваційно-активними організаціями, нормативно-правових актів, зокрема законодавчі акти Верховної Ради України, рішення уряду та урядові постанови, даних Державного комітету статистики України, матеріалах звітів світових рейтингів креативності, інноваційного розвитку, звітних матеріалах і даних про господарську діяльність підприємств та організацій, матеріалах експертного оцінювання керівників і спеціалістів організації, обраної для аналізу.

Разом з тим, достовірність наукових положень дисертації забезпечується використанням здобувачем загальнонаукових і спеціальних методів досліджень, зокрема: семантичний й морфологічний аналіз – для дослідження понятійного апарату управління інноваційно-активною організацією (параграф 1.1); анкетування та експертних оцінок – з метою оцінювання якості управлінських практик (параграф 2.2); статистичний аналіз – для аналізу тенденцій та процесів наукового та інноваційного розвитку (параграфи 2.1, 2.2). Достовірність та вагомість результатів дослідження засвідчено практичним використанням окремих положень у довідках про впровадження діяльність підприємств і організацій, а також апробацією наукових опрацювань на 6 науково-практичних конференціях.

Наукова новизна отриманих результатів дисертаційної роботи

Наукова новизна та цінність результатів дослідження полягає у розробці та обґрунтування теоретико-методологічних та практичних рекомендацій щодо модернізації підходу до формування моделі управління інноваційно-активною організацією. Наукові положення, висновки та рекомендації є наслідком глибокого дослідження, здійсненого здобувачем при вирішенні завдань, поставлених в дисертації. Ознайомлення зі змістом дисертації та публікацій Гринкевича Р. І, дає змогу стверджувати, що авторські розробки мають наукову новизну і засвідчують особистий внесок здобувача у розвиток теоретичних, методологічних положень та рекомендацій із модернізації підходів до формування моделі управління інноваційно-активною організацією.

Серед вагомих результатів дисертаційної роботи здобувача, що

характеризуються науковою новизною, варто виділити основні. Так, на теоретичному рівні:

1. Удосконалено базову термінологію теоретичних та прикладних засад управління інноваційно-активною організацією (параграф 1.1), яку Роман Ігорович систематизовав у форматі когнітивної карти нової управлінської нормальності, заснованої на синергії сучасних підходів та тенденцій розвитку управлінської науки. Представлена когнітивна карта охоплює базові цінності, конфігураторні елементи та базові поняття дослідження - «інноваційна активність організації», «управління інноваційно-активною організацією», що дозволяє чітко визначити сутнісне наповнення сучасного поняття інноваційно-активної організації та моделі управління нею.

2. Розроблено науково-теоретичні засади та обґрунтовано прикладні аспекти застосування конфігураторного підходу до трансформації процесу управління інноваційно-активною організацією (параграф 1.2). Беручи за основу тривекторне спрямування (кoeволюція, самоорганізація, фасилітація) та принципи полісуб'єктності, зворотної відповідальності, відкритості, рефлексивного управління, автор формулює концепт організаційної поведінки, за якої вона набуває здатності гармонійно коeволюціонувати з навколишнім середовищем та підлаштовувати створювані інноваційні цінності до ринкових та суспільних запитів.

3. На основі узагальнення наукового аналізу, проведеного у розділі 1 та 2 дисертації, автором запропоновано інтегральну модель управління інноваційно-активною поведінкою персоналу (параграф 3.3). Ядром представленої моделі є мотивування на основі ідентифікації мотивів самоорганізації, рефлексивного цілепокладання, синхронізації ціннісних складових спільної діяльності, на основі концентрації та цілеспрямованого використання когнітивного й креативного потенціалу організації. Таким чином, в сукупності можуть бути забезпечені умови для управління інтенсивністю інноваційної активності організації, зокрема в період масштабних кризових явищ.

4. Здобувачу вдалося на основі системного підходу сформулювати теоретико-методологічні складові дескриптивної моделі управління інноваційно-активною організацією (параграф 3.1), що враховує параметри формування нової управлінської нормальності: пануюча метастабільність, втрата значення організаційної ієрархії, утворення стихійно організованих структур, нарощення техніко-технологічної комплексності, об'єкт-центричні відносини, зростання нелінійності тенденцій та подій, значення точок біфуркації. Узагальнене трактування автора дозволяє формувати організаційний механізм управління на умовах самоорганізації (синхронізований з поведінковими закономірностями та гуманістичними цінностями).

На практичному рівні здобувачу вдалось розробити науково-практичні засади оцінювання рівня досконалості інноваційно-активних організацій та управлінської й інноваційної діяльності компаній (параграф 2.3), які здійснюють трансформаційний перехід у кризовий період через призму

досконалих практик, що характеризуються певним рівнем відповідності сукупності ознак (відкритість, нерівноважність, нелінійність, активність, здатність до навчання, сфокусованість різноманітної за змістом колективної поведінки). Особливістю розробленого алгоритму оцінювання є структурно-логічна послідовність й використання актуальних критеріїв, що визначають сучасний стан інноваційної відкритості організацій. Наведені методологічні розробки доповнює втілений та охарактеризований автором практичний базис функціонування транзитивних бізнес-моделей благодійних фондів як інноваційно-активних організацій, що виконують важливу функцію активізації креативного потенціалу та його застосування з метою задоволення соціальних та гуманітарних потреб у період інтенсифікацій загроз національній та глобальній безпеці.

Окрім того, у практичній площині вагомими варто вважати підходи щодо застосування та вимірювання результативності нормативного управлінського інструментарію менеджменту ідей, що реалізуються через послідовність дій, які дозволяють формалізувати діяльність в межах парадигми дизайн-мислення та формувати на цій основі культуру інноваційно-активної організації (параграф 3.2).

Значущість дослідження для теорії і практики, напрями використання результатів

Вважаємо за необхідне відзначити, що висновки і пропозиції дисертації здобувача доведено до рівня практичних рекомендацій і методичних напрацювань, які формують підґрунтя для їх впровадження на практиці. Більшість сформульованих у роботі науково-практичних рекомендацій є обґрунтованими, окремі з них мають практичне застосування у діяльності підприємств, засвідчені відповідними документами.

Висновки та рекомендації дисертаційної роботи знайшли своє практичне відображення в роботі ТОВ «Промавтоматика» (Вінниця), де було використано розроблену автором модель мотивації інноваційно-активної поведінки персоналу, враховану при розробці стратегії менеджменту персоналу підприємства, а також взято до опрацювання методологію оцінювання досконалості інноваційно-активної організації та вимірювання результативності інструментарію менеджменту ідей в контексті посилення конкурентоспроможності підприємства у кризовий період. Окрім того, підтвердження практичного застосування результатів дисертації знайшло своє відображення в діяльності ТЗОВ «ЕЛЕКС» (Львів), а саме прийнято до впровадження розроблену автором дескриптивну модель та пропозиції щодо застосування інструментарію менеджменту ідей в управлінні інноваційно-активною організацією. Це свідчить про науково-практичну вагомість отриманих результатів.

Повнота викладення наукових результатів дисертації в опублікованих працях

Результати дисертації, висновки і рекомендації підтверджені апробацією на науково-практичних конференціях та публікаціями у фахових виданнях. Обсяг і зміст опублікованих праць засвідчує, що в них представлено основні положення проведеного наукового дослідження, апробовані та схвалені на наукових конференціях різних рівнів. Так, за темою дисертації автором опубліковано 12 наукових праць загальним обсягом 3,0 д.а., з них 1 стаття у періодичному науковому виданні іншої держави, яка входить до Організації економічного співробітництва й розвитку та Європейського Союзу, 5 статей у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України, 6 публікацій за матеріалами конференцій. Кількісне та якісне представлення друкованих праць дають автору офіційне право публічного захисту дисертації. Головні наукові положення, висновки та пропозиції, які винесено на захист, автор одержав самостійно. Відтак, є всі підстави вважати, що Гринкевич Р. І. виконав всі вимоги щодо кількості й обсягу публікацій основного змісту дисертації на здобуття ступеня доктора філософії.

Дискусійні положення та зауваження до дисертації

В цілому оцінюючи роботу позитивно та визнаючи достатньо високий рівень дисертації, необхідно висловити окремі зауваження, які підкреслюють складність теми та новизну результатів.

1. Представлена у дисертації когнітивна карта нової управлінської нормальності містить цілком обґрунтований перелік базових компонентів сучасного менеджменту в контексті відтворення і розвитку; наведені обмеження та можливості, обумовлені науковою та технологічною інтенсифікацією, глобалізаційними процесами, пандемією, війною тощо (с. 75). Одним з компонентів наведеної карти є диверсифікація бізнес-моделі, що містить складові «стандартні рішення», «рішення орієнтовані на платформу», «індивідуальні рішення». В той же час, однією з важливих тенденцій диверсифікації сучасних бізнес-моделей є застосування асиметричного типу ведення бізнесу, при якому компанії прагнуть застосовувати дизайн-мислення при масштабуванні, оперуючи одночасно із основним видом діяльності у зовсім різних за характером сферах. Тому, на думку опонента, автору варто було б приділити більш детальну увагу цьому аспекту інноваційної діяльності компаній, який після пандемії та інших світових криз став менш вартісним засобом інноваційних трансформацій.

2. У пункті 2.1 здобувач аналізує інноваційну активність підприємств машинобудівної галузі України, обравши конкретні приклади компаній, які мають частку іноземного капіталу (с. 93-94). Обрані компанії характеризуються відносно стабільними показниками функціонування, прив'язаними до коливань попиту й розмірів підприємств, однак, судячи з

наведеної динаміки доходу (табл. 2.5, с. 95) більшості з них вдалось у складних умовах 2020-2022 років забезпечити зростання прибутковості. При цьому, у подальшому викладенні матеріалу автор зосереджує увагу на успішних практиках інноваційної діяльності цих підприємств, залишаючи поза увагою чинники, які також можуть мати значний вплив на отриманні результати. Погоджуємось, що інноваційні практики менеджменту та доступність якісних технологічних й управлінських рішень, стабільність міжнародного фінансування, відзначені автором, є вагомими, та навіть визначними чинниками збереження фінансової стабільності. Однак, на фінансову стійкість підприємств впливають і такі чинники, як коливання ринкового попиту, економічні ризики та загрози, доступність кваліфікованого персоналу, сприятлива фіскальна політика, підтримка приймаючих громад тощо.

3. Роман Ігорович у параграфі 2.2 наводить ґрунтовний аналіз провідних практик управління інноваційно-активними організаціями, порівнюючи досвід іноземних компаній та ключові результати застосування найбільш дієвого інструментарію забезпечення їх інноваційної активності (операційна модель співтворчості, модель відкритих інновацій тощо). В той же час, на думку опонента, для більш точного обґрунтування отриманих висновків, наприкінці параграфу варто було б навести узагальнюючу таблицю, із додатковим обґрунтуванням змісту та значення розглянутих практик, можливостей їх імплементації в систему менеджменту організацій.

4. Пункт 3.1 детально характеризує зміст дескриптивної моделі управління інноваційно-активною організацією, що направлено на розширення теоретичної та методологічної бази модернізації управлінських практик. Серед елементів моделі автор виокремлює «тригери активності керованого полісуб'єкту» (рис. 3.2, с. 168), одним з яких названа «участь у прибутках». В подальшому автор деталізує зміст цього тригера як цілком обґрунтований «потужний стимул для залучення працівників у процеси створення інноваційної цінності» (с. 172). Цілком погоджуючись із цим твердженням в той же час маємо уточнити – чи будь-яка компанія спроможна імплементувати подібний механізм у практичну діяльність? Чи мова йде лише про акціонерні товариства й інші компанії, що можуть законодавчо обґрунтовано надавати таку можливість власному персоналу?

Наведені зауваження не знижують загальної високої оцінки наукових результатів, представлених на захист.

Загальний висновок

Дисертаційна робота Гринкевича Романа Ігоровича на тему «Формування моделі управління інноваційно-активною організацією», подана на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 073 – Менеджмент (галузь знань 07 – Управління та адміністрування), за своєю актуальністю, науковим рівнем, новизною постановки та розв'язання проблем, практичним значенням відповідає вимогам до оформлення дисертацій,

затвердженим наказом Міністерства освіти і науки України від 12.01.2017 року №40 (зі змінами, внесеними згідно наказу №759 від 31.05.2019 року) та «Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії», затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України №167 від 06.03.2019 року, «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» (затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України №44 від 12.01.2022 року зі змінами згідно постанови КМУ №341 від 21.3.2022), а її автор, Гринкевич Роман Ігорович, заслуговує на присудження ступеня доктора філософії за спеціальністю 073 – Менеджмент, галузі знань 07 – Управління та адміністрування.

Офіційний опонент:

завідувач кафедри бізнес-економіки
та підприємництва Київського національного
економічного університету
імені Вадима Гетьмана,
доктор економічних наук, професор

Інна РЕПІНА

Репіної І.

ЗАСВІДЧУЮ

начальник відділу кадрів
Київський національний
економічний університет
імені Вадима Гетьмана

Ірина Репіна

" 13 " 11 20 23 р.